

Χρήστος Κηπουρός

**“Προς τους Ποντίους και τους
Θρακιώτες, ανοιχτή επιστολή”**

**“Ο διάδρομος Αλεξανδρούπολης-Οδησσού
να επονομαστεί: “Μιχάλης Χαραλαμπίδης”**

Η έννοια του επιθέτου “Ευγενής” σύμφωνα με τα λεξικά της Ελληνικής γλώσσας είναι τριπλή. 1. ο Αριστοκρατικός, ήτοι η Ευγενής καταγωγή 2. Ο Ευγενικός στη συμπεριφορά και 3. ο βασισμένος σε υψηλά ιδανικά. Οι δύο Υψηλάντες, ο Αλέξανδρος και ο Δημήτριος υπήρξαν Ευγενείς και ως προς την καταγωγή και στα υψηλά ιδανικά, από τα οποία εμφορούνταν για την παλιγγενεσία. Ο Μιχάλης Χαραλαμπίδης, πέρα από τη γνωστή ευγενική του συμπεριφορά, ο διανοητικός, πολιτικός και ηθικός του βίος, υπήρξε ένας διαρκής αγώνας για μια νέα εθνική παλιγγενεσία. Πρόκειται για δύο σαφείς περιπτώσεις που σχετίζονται άμεσα με το “Κοινό Ποντίων Ευγενών”. Όπως όμως με την οφειλόμενη τιμή στη μνήμη τους.

Όταν στις 2 Οκτωβρίου 1988 μίλησα για την Ανάπτυξη της Θράκης, σε σχέση με την ιστορία, στο Δημαρχείο της Αλεξανδρούπολης, ο μακαριστός, Μητροπολίτης τότε της Πόλης Άνθιμος, με απάντησε λέγοντας, ότι ο λόγος μου τον θύμισε τον Απόστολο Παύλο. Με τον επίσης μακαρίτη Ηλία Ευαγγελίδη και μετέπειτα Δήμαρχο της ίδιας πόλης, να προσθέτει ότι υπάρχει και ο Ιησούς. Εννοώντας το κοινό μας φίλο και μέντορα Μιχάλη.

Απλά ας επιτραπεί ως ένας εξ αίματος Θρακιώτης και εξ ιδεών και Θρακιώτης και Πόντιος, να μιλήσω για κάποια πράγματα με τους Θρακιώτες και τους Ποντίους, που ίσως δεν τα έχουν ξεψαχνίσει και τόσο: Από τη γενοκτονία έως τη Ρωμανία, και όχι μόνο.

“Μπορεί τώρα να τα μνημονεύετε και να εκθειάζετε το Μιχάλη, για τη διανοητική, πολιτική και ηθική συμβολή του, από την αξέχαστη και απολύτως προβλεπτική του ομιλία στο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ το 1996, έως την Έμπνευση και υλοποίηση της Αναγνώρισης της Γενοκτονίας, και ως τη διεθνή της θετική συνέχεια. Μπορεί ακόμη να κάνετε αναφορές στην πόλη της Ρωμανίας, όμως όταν το 2000 η Δημοκρατική Περιφερειακή Ένωση ήταν υποψήφιο πολιτικό κόμμα στις εκλογές, με επικεφαλής τον ίδιο, τον και μας, μαυρίσατε”. Μας στείλατε σπίτι μας.

Υπάρχει όμως και ο πολιτικός εξαγνισμός. Δεν μιλώ για επιστροφή. Υπάρχει κάτι πιο σοβαρό.

Τα τετράδυμα έργα, από τον αυτοκινητόδρομο και τον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο, ως τη Θρακική Διώρυγα και τον αγωγό LNG, Αλεξανδρούπολης Οδησσού κλπ, ή όποιον αγωγό θα προκύψει στο μέλλον, μπορεί ως διάδρομος πολλαπλής χρήσης, να πάρει από σήμερα, το όνομα: “Μιχάλης Χαραλαμπίδης”. Κάτι που αρμόδια να το προωθήσει είναι η Ελληνική Πολιτεία.

“Μπορείτε να συμβάλετε με την πρόταση σας, τόσο προς τους Αξιέπαινους για το έργο τους Συλλόγους σας, όσο και προς την Επίσημη Ελλάδα, για ένα νέο Οδωνύμιο. Το οποίο να αφορά στο διάδρομο Αλεξανδρούπολης Οδησσού, ώστε να πάρει το συγκεκριμένο όνομα. Αφού φυσικά προηγηθούν Συλλογικές Αποφάσεις, από τα κάτωθεν, προτού πάνε προς τα άνωθεν.

Για να θυμηθώ και τη ρήση του Θρακιώτη Κορνήλιου Καστοριάδη, περί κάτωθεν και άνωθεν”.

“Αν πάλι οι αποδέκτες ή οι όποιοι επίσημοι, αρνηθούν την πρότασή σας-μας, υπάρχουν δυο ιστορικά προηγούμενα να κατατεθούν”:

1. Η δική μου πρόταση προς την Επίσημη Ελλάδα στις 8 πρώτου 2021: Να τιμήσει η ίδια, μεταξύ των άλλων, πέραν της διαταραγμένης σχέσης της ομοδοξίας, το διακοσιοστό έτος από την παλιγγενεσία. Συγκεκριμένα τη μνήμη του πρώτου Κυβερνήτη της Ελλάδας, που πιο πριν είχε διατελέσει Υπουργός Εξωτερικών της Ρωσίας. Αντί δηλαδή του ονόματος “Εύξεινος Αγωγός” και αντί του “South stream”, ο συγκεκριμένος αγωγός να ονομαστεί: “Ιωάννης Καποδίστριας”. Πέραν της ιστορίας, να επανασυνδέσει γεωοικονομικά τις δύο χώρες μας, με ένα όνομα κοινής ιστορικής μνήμης.

Εννοείται βέβαια ότι από την επικεφαλής της 200στής επετείου, δεν περίμενα κάτι άλλο. Ούτε από τους εν Αθήναις κατοικοεδρεύοντες αξιωματούχους.

Η πρόταση απερρίφθη ασυζητητί. Όπως βέβαια και ο ίδιος ο αγωγός. Με το Ρωσικό φυσικό αέριο να αποπέμπεται έκτοτε “εις το πυρ το εξώτερον”. Και με τα χειρότερα να έπονται.

Αγαθή τύχη όμως που υπάρχει και η Ιταλική περίπτωση.

2. Ο τροφοδότης υποθαλάσσιος Αγωγός Αλγερινού φυσικού αερίου, έχει το όνομα του ιδρυτή της ENI, "Ente Nazionale Idrocarburi" . Ο λόγος για τον αντιφασίστα και καινοτόμο “Enrico Mattei”.

Περιττό να προσθέσω ότι αν ο ίδιος ζούσε σήμερα, θα συμφωνούσε πολιτικά με την πρόταση. Και όχι λόγω των εκεί σπουδών του Μιχάλη ή των Ιταλών, όπως μας αποκαλούσε ειρωνικά το κάποτε κόμμα μας. Π. χ. εγώ μοναδικός όντας εκπρόσωπος των ιδεών αυτών, επί επτά έτη, στη Βουλή, είχα τελειώσει το Πολυτεχνείο Θεσσαλονίκης.

Αντί δηλαδή να λέγονται “Χερσαία Δαρδανέλια” ή “Δαρδανέλια της Ξηράς” όπως είχε πει ο Αμερικανός Διπλωμάτης Μορκεντάου, να δώσουν το όνομά τους σε ένα γνώριμο πρόσωπο, μετά πλείστων όσων προσφερθεισών θέσεων και προτάσεων, τόσο στη γεωπολιτική, όσο και στη γεωοικονομία. Από την οδική και ηλεκτροσιδηροδρομική Εγνατία, έως τη γαστρονομική της εκδοχή, από την Ηγουμενίτσα ως την Αλεξανδρούπολη και εκείθεν ως το Burgas. Και έως την Οδησό. Γραπτά ντοκουμέντα, δεκάδες.

Μπορεί να μην εξειδικεύτηκε στα του Ενεργειακού χωροταξικού και φυσικού αερίου,, όμως αν στη διανοητική και πολιτική προσφορά του, προστεθεί η υπό την εποπτεία του, συνεισφορά μας, στη γεωοικονομική Δημοκρατία, όσο και στην Πολιτική Γεωοικονομία, υπερκαλύπτεται δυο και τρεις φορές το ζήτημα. Φυσικά και διάβαζε τα ενεργειακά γραπτά μας, όμως ποτέ δεν παρεξέκλινε από την ευγενική του συμπεριφορά. Τίτλους Ευγενείας δεν είχε, όμως η Ευγένεια

δεν τον έλειψε ποτέ.

Παράδειγμα, ο συμφωνηθείς μεταξύ της Ελλάδας και των ΗΠΑ αγωγός LNG, Αλεξανδρούπολης Οδησσού κλπ, έχει ως πολιτική αφετηρία, την Άνοιξη του 1996. Ήταν δική του ιδέα που έφερε τους Θράκες από την Αλεξανδρούπολη με το τρένο που το λέγαν Ιάσωνα, αλλά επίσης και Βουλγάρους που ήρθαν στο Ορμένιο, σε μια ανεπανάληπτη συγκέντρωση στην πλατεία του χωριού! Και πάντως αυτός που μπορεί να δώσει ιστορική συνέχεια στα λόγια του εμπνευστή των Χερσαίων Δαρδανελίων, δεν είναι ούτε οι Κυβερνήσεις, ούτε και οι Αντιπολιτεύσεις. Ούτε οι χθεσινές, ούτε και οι σημερινές.

Με την πρόταση για το όνομα, δεν θα επιβεβαιωθεί μόνο το “Κοινό Ποντίων Ευγενών”. Όπως δεν θα δικαιωθούν μόνο, οι Ποντιακές καθώς και οι Εθνικές μνήμες: Των Αλεξάνδρου και Δημητρίου Υψηλάντη με τον Μιχάλη Χαραλαμπίδη. Επίσης αναγεννιέται το Δικαίωμα στη Μνήμη. Το Σήμα Κατατεθέν του Ποντιακού Ελληνισμού. Η Ονομασία Προέλευσής του.

Είναι σίγουρο ότι θα συμφωνούν όλοι οι “τεμέτερον”: “Και οι Υψηλάντες και ο Μιχάλης”. Ο ένας Υψηλάντης, ο Αλέξανδρος ήταν αρχηγός της Φιλικής Εταιρίας, ο αδελφός του ο Δημήτριος κατεβαίνει στην Ελλάδα για την παλιγγενεσία. Ο Μιχάλης, που αφιερώθηκε και αγωνίστηκε για μια νέα παλιγγενεσία, μέρος της οποίας είναι τα χερσαία Δαρδανέλια, θα κάνει κάτι άλλο:

Θα ανεβαίνει το διάδρομο πολλαπλής χρήσης, παρευξέινιο κατά το μεγαλύτερο τμήμα του, από την πόλη του, την Αλεξανδρούπολη, έως την κατατρεγμένη σήμερα Οδησό.

Η θλίψη για τη φυγή του, δεν περιορίζεται μόνο στον Ελληνισμό, ούτε μόνο στους Λαούς και την ομώνυμη Διεθνή Ένωση για τα δικαιώματα και την απελευθέρωσή τους. Μέχρι που και οι ΗΠΑ θα θλίσβονται. Αν μη τι άλλο, δεν θα έχουν κάτι νέο σοβαρό διανοητικά να μελετήσουν.

Η πολιτική μας πάντως πρόταση, να δοθεί στην οδική αυτή τετραδυμία, Αλεξανδρούπολης Οδησσού κλπ, το όνομά του, αποτελεί μια οφειλόμενη τιμή στη μνήμη του. Και καταρχήν από εμάς τους ίδιους, είναι οφειλόμενη. Τα ευχαριστώ, για το ταξίδι, στις όμορφες φαντασιώσεις, όσο και στις επεξεργασμένες εθνικά και πολιτικά, όσο και δικαιωμένες ιστορικά θέσεις, μαζί με τους αγώνες μας.

Μπορεί τα καλά μας χρόνια να έφυγαν, όμως το διανοητικό προικώο παραμένει αφάγωτο. Έστω και αν μερικοί έχοντας αδυναμία στο νέο, ψελλίζουν ιδέες του, εξ αντιγραφής. Ας μην προχωρήσουμε περισσότερο, ώστε να πούμε κάτι άλλο.

Συνηθίζεται, όταν φεύγει από τη ζωή ένας πρώην Υπουργός, να δίνεται το όνομά του, σε έναν δρόμο ή και σε κάποια πλατεία. Δεν διαφωνούμε. Καλό και τιμητικό είναι. Όμως η περίπτωση του Μιχάλη είναι άλλης κλίμακας και άλλων διαστάσεων. Καλά είναι, τόσο ένα οδωνύμιο, όσο και ένα όνομα Νοσοκομείου, όμως υπάρχει και μια πιο μεγάλη και οφειλόμενη τιμή.

Για όλους αυτούς τους λόγους κάνουμε την πρόταση: “Ο Διάδρομος Αλεξανδρούπολης Οδησού, να επονομαστεί: “Μιχάλης Χαραλαμπίδης”. Διεκδικώντας παράλληλα τη διανοητική, πολιτική και ηθική του κληρονομιά. Και θα συνεχίσουμε. Αυτά ακριβώς τα λόγια τονίσαμε και στον επικήδειο του. Και σεμνυνόμαστε για τα έως τώρα δείγματα γραφής μας.
